

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

A través d'aquest llarg període de guerra ens ha vagat descobrir, entre els homes, valors positius i autèntiques cataplasmes que, malgrat la distància que els separa, s'encimbellen amb la mateixa facilitat i aguanten idèntiques posicions talment com si no existís desigualtat en les possibilitats de rendiment i no visqués el nostre país una tragèdia en la qual s'hi troba compromès el pervenir dels pobles hispànics. I aquest defecte té encara extensions no menys perniciososes en tots els ordres de la nostra organització social. Així veiem com l'enraïment de l'atmosfera sovint no deixa escrutar, com caldria, la consciència d'aquells que, dient-se antifeixistes cent per cent, mostren un afany, mal dissimulat, d'atribuir-se la iniciativa de serveis la competència dels quals escau exclusivament als qui han de respondre del manteniment de l'ordre i que tenen, per tant, sota la seva responsabilitat, la vigilància de tota mena d'activitats contràries al règim. Per no dir que ens repugnen, direm simplement que ens desplauen — encara que hi hagi qui les vulgui justificar per les circumstàncies excepcionals de la guerra —, totes les oficiositats que es volen presentar com una valentia d'uns homes de tremp. Fora dels qui en compliment del seu deure han de preocupar-se de determinats serveis, no escau a cap home prou home convertir-se en gos que segueix el rastre de la llebre. L'heroisme s'ha de demostrar al front de guerra; i en la reraguarda, qui vulgui fer obra veritablement meritòria i de sacrifici per la causa antifeixista, que treballi, que rendeixi tot el que pugui! La predisposició a triar-se la feina, ultra ésser una rêmora per a l'endegament de la nova economia, és una acció que farà sempre recelar de l'individu que obrí d'aquella manera. Serà, quan no un cas evident d'esquena-tort, un motiu prou fonamentat per a declarar-lo indesitjable. — ALFIL

ON ES L'AUSTERITAT I L'HONESTEDAT DE L'HOME ?

Convenim en què una guerra i una revolució ribetejades amb la més descarada intervenció italo-alemanya, com s'esdeve en l'Espanya republicana, creen en si un desmembrament i una manca general dels articles més primordials i, per tant, és natural que una situació d'aquesta naturalesa predisposi a deixar el terreny abonat per a què l'especulador, l'egoista i l'home sense entranyes faci el que li vingui de gust i gana.

Malgrat totes les contrarietats i les diverses incidències dels moments actuals, en què es troba en primer pla l'atenció suprema a la defensa de la nostra independència, no es pot admetre que l'home s'hagi entregat a una corrupció i descomposició social amb caràcters tan aguts, que difícilment hi hagi un precedent semblant en la història dels pobles. Arreu hom s'ha d'avergonyar de veure les activitats il·lícites, de comerciants d'ara i d'abans, lliurats a l'agavellament de queviures; n'hi han uns altres que contravenen les disposicions del Govern; i uns tercers, malgasten sense mirament combustibles, que ens són de suma necessitat en aquests moments de lluita crucial. I encara hi podem incloure algunes dotzenes de centenars d'industrials que fan servir la seva producció per a intercanvis, per així poder negociar amb una extensió i utilitat extremadament abusives. Res han de témer, si ens hem d'atenir amb el que s'ha aguantat i tolerat fins el present.

Ja en altres escrits havíem dit que l'autoritat (anomenen així l'establiment d'un ordre) era la coordinadora de tot dret, ensems que l'exigidora de tot deure. Però, on és l'autoritat?

Manca una autoritat, que estigui imposada del compliment del seu deure i que sens contemplacions castigui implacablement tots els contraventors de les lleis i els culpables de tota mena de delictes contra l'honestedat social.

On és l'honestedat? Tant com havíem parlat d'incontrolats, bé podríem dir avui que comencem a tenir la presumpció que no són pocs els que els seria molt difícil poder demostrar que no ho són, encara que de fet omplin o s'emparin en determinades funcions. Qui pot presentar-se amb una patent d'austeritat i d'honestedat? Qui pot ostentar tan preuat tresor? Molt s'ha fet ostentació d'ideals sublimes i de sentiments generosos, però, una cosa és predicar, i altra, el donar l'exemple!

Hem de dir que sabem homes en els Governos de la República i de la Generalitat, com en l'Exèrcit, la confiança en els quals no ens pot abandonar. S'han donat proves de capacitat i de voluntat fèrria, com per exemple Indalecio Prieto des del Ministeri de Defensa Nacional; però, la reraguarda, en general, no és ni de molt tot el que caldria que fos.

Per a tenir una esperança plena, s'ha de procurar què cada dia els òrgans vitals de la cosa pública i especialment la direcció de la guerra cobrin fortitud, per tal de donar eficiència a l'esforç col·lectiu i aprofitar degudament les immenses possibilitats que ofereix el nostre país.

Es per això que només ens resta dir:

Espanyols! Catalans! Antifeixistes tots! Una mare en ésser agredida, salvatge-ment, necessita l'ajut i la protecció dels seus legítims fills; si aquests fills li neguen l'assistència, si no es llencen a auxiliar-la, a defensar-la, morirà la mare i els fills cauran d'assíxia.

La mare, és Espanya, i els antifeixistes són els seus fills.

VICENÇ CASTELLANO